

Christian Haller

**BOJOVAL
JSEM PROTI
ISLÁMSKÉMU
STÁTU**

VYŠEHRA D

First Published as Sie nannten mich ‚Held‘ by Christian Haller.
© 2015 by riva Verlag, Muenchner Verlagsgruppe GmbH, Munich, Germany.
www.rivaverlag.de. All rights reserved

Translation © Jan Hlavička, 2016

ISBN 978-80-7429-747-2

Tady seděli pospolu uniformovaní muži i muži v civilu, popíjeli čaj a povídali si. Neměl jsem nikoho, ke komu bych si přisedl. A nerozuměl jsem ani slovo z toho, co si tu povídali. Byla to první chvíle od mého odjezdu, kdy jsem se cítil skutečně sám. Vypil jsem ještě jeden čaj a utěšoval jsem se tím, že jistě budu brzy pokračovat dál.

Po snídani jsem zašel do umývárny, kterou jsem objevil v noci. Za denního světla to tam vypadalo podstatně hůř, než jsem si pamatoval. Tajil jsem dech, jak jen to šlo, a vyčistil si zuby. Když jsem z té smrduté umývárny vycházel, šli proti mně moji spolunocležníci z kontejneru. Vzrušeně na mě mávali. „Agite, Agite,“ volali a já k nim zamířil. Odvedli mě k nějakému uniformovanému muži, zřejmě dozorčímu, jenž měl rozhodnout, co bude dál. Kam nás umístí, kdo nás vyzvedne a tak.

Problém byl v tom, že jsem nerozuměl, o čem hovoří. Byla to táž jazyková bariéra, která mě blokovala už od příletu. Pochopil jsem jenom tolik, že ty dva poslal do Kobaní. Souhlasně přikývli. Já se rukama nohama snažil vysvětlit, že bych rád mluvil s někým, kdo umí anglicky. Důstojník mi naznačil, že si nemám dělat starosti. Brzy někdo přijde.

Ale nikdo nepřišel. Zatímco se hoši z mého kontejneru s radostným zpěvem chystali do akce, já celý den jenom posedával po táboře. Dělal jsem si poznámky a psal si deník, poslouchal hudbu a toulal se znovu po táboře. Ale po několika hodinách už nebylo co objeovat. V té době jsem zřejmě poprvé pochopil, co je to nekonečné čekání. Pocit, na který jsem si v Sýrii musel zvykat.

Ani další den se nezdálo, že se to zlepší. Neskutečně jsem se nudil. A tak jsem se snažil dělat něco produktivního. Začal jsem se učit kurdsky. Ukazoval jsem na věci a nechával jsem si říkat jména a ta jsem si foneticky zapisoval do bloku. Sedl jsem si na skalní výčnělek, koukal na cisternové vozy, jak jezdí kolem věží, a učil se po celý den slovíčka. Když jsem se večer vracel do ubikace, znovu jsem potkal toho dozorčího z předchozího dne a snažil se mu vysvětlit, že bych rád s někým mluvil. Podíval se na mě a pokrčil rameny. Já se ale nevzdával:

„Já. Mluvit. Někdo. Anglicky.“

„Ááá,“ řekl a přikývl.

„Ano. Ale kdy?“ zeptal jsem se a potukal na hodinky. „Kdy?“

Zasmál se a živě pokyvoval hlavou a zvedl oba palce. Pak zašel do svého baráku.

Takhle jsem si to nepředstavoval. Umínil jsem si, že nazítří budu aktivní a vezmu to do vlastních rukou.

Při snídani jsem jednoho z mužů poprosil, aby mi půjčil simkardu. Mobil jsem pořád měl, ale s německým poskytovatelem jsem neměl možnost dostat se na internet. Chlápek mi ji dal a po pár vteřinách na síti na mě vybaflo tolik zpráv, že jsem mobil hned po několika vteřinách vypnul. Přítelkyně zjevně dostala můj dopis z Mnichova a na mou prosbu, aby se chovala diskrétně a nešla na policii nebo za médii, se zvysoka vykašlala.

Když dostala můj dopis (první zpráva: „Zbláznil ses? Kde jsi????“), šla zjevně za mou sestrou, aby ji informovala o mém nečekaném odjezdu (druhá zpráva: „Zrovna jsem slyšela, že jsi zdrhnul. Co blbneš????“).

Co bylo dál, jsem z toho množství zpráv nedokázal už přesně rekonstruovat. Sestra a přítelkyně šly každopádně na policii a na Facebooku rozjely obrovskou pátrací akci. Marie ve skupině „Kdo viděl Christiana Hallera?“ nejenže publikovala moje četné fotografie, ale tu skupinu tolikrát nasdílela, že nyní měla na tisíc členů. Ach bože. A to jsem chtěl zůstat co nejvíc v anonymitě. Neměl jsem prakticky možnost se kloudně na tu stránku podívat, protože ve chvíli, kdy přátelé spatřili, že jsem online, nabíhaly v sekundovém rytmu nové zprávy.

„Kde jsi?“

„Daří se ti dobře?“

„Christiane, kde jsi????“

„Chacha, hledá tě policie.“

„Ozvi se někdy přítelkyni, hledá tě.“

To byla síla. Odhlásil jsem se a udělal to, co jsem s tou simkartou měl původně v úmyslu. Poslal jsem e-mail svému kontaktu

u Lions of Rojava a vysvětlil mu svou situaci. Ať mi pošle někoho, s kým můžu mluvit. Krátce předtím než jsem e-mail odeslal, znovu mě napadl Jason Morgan. Patřil mezi těch málo bojovníků, co jsem znal z rešerší. Byl jedním z nejslavnějších zahraničních dobrovolníků, kteří bojovali za YPG. Dával bezpočet rozhovorů, a byl tudíž znám po celé Sýrii. Se zdejšími dlouholetými zkušenostmi by se mě zřejmě mohl nejlíp ujmout. A byl to Američan. S ním bych se dorozuměl. A tak jsem ještě přidal P. S.

„Kdybyste sem mohl nějak poslat Jasona Morgana, bylo by to bezva!“ Než jsem simkartu vrátil, poslal jsem Marii krátkou zprávu. „Vede mi dobře. Nedělej si starosti. Hodně brzy se ozvu.“

Teď jsem musel čekat. Ale na to jsem si už zvykl. Sedl jsem si do jednoho z domů, vypil pár šálek čaje a tu a tam ukazoval na některé předměty, abych získal přírůstky do slovníčku. Zatímco jsem si je zapisoval, stálo najednou přede mnou několik mužů. Naznačili mi, že mám jít s nimi, a tak jsem za nimi vyšel ven. Šli jsem na kraj tábora a tam mě obstoupili. Jeden mi s úšklebkem vtiskl do ruky AK-47. Dal mi najevo, že mám tu zbraň rozebrat. Velký chlap s knírem a s baretem. Z obličeje jsem mu vyčetl, co si myslí: to si sem přijde nějaký naivní Němec, co si chce tak trošku zahrát na dobrodruha, a nemá ani ponětí, do čeho se to vlastně pouští. Další muž jen stěží potlačoval smích. Chtěli si mě vyzkoušet.

„No tak dobře,“ řekl jsem a poklepal té kurdské parodii Che Guevary na hodinky. Ať mi to změří. Che Guevara se teď rozesmál, ale přikývl a dal mi znamení. „Okay,“ řekl. „Go.“

Kalašnikov jsem rozebral a složil za třicet sekund. Třicet sekund. To je zatraceně dobrý čas, myslel jsem si samolibě. A vrátil mu zbraň.

Mlčky si mě změřil pohledem, usklíbl se a uznale kývl. „*Almani o. k.*,“ řekl a jeho hoši se přidali a volali: „*Almani o. k., almani*

o. k.!“ Che mi poklepal na rameno, podal mi ruku a lehce se uklonil. Pak odešli.

Ve zkoušce jsem tedy obstál. I když jsem měl AK-47 v rukou poprvé v životě. Ještě že jsem se před odjezdem podíval na příslušné video na YouTube a naučil se je z paměti. Věděl jsem, že kalašnikov patří v Sýrii do standardní výzbroje YPG, a tak jsem se o něm pochopitelně naučil, co se jen dalo. Existovalo několik videí s návodem, jak se zbraň obsluhuje, jak se rozebírá a skládá.

Když člověk odcházel do Sýrie, mohl se tak na určité věci připravit. Jiné věci se musel naučit na místě. Například být trpělivý. U Kurdů se kolečka otáčejí pomalu. Hodně pomalu. I když to jeden vždycky nechápe. Když jsem navečer zase seděl na skále, viděl jsem, že do tábora přijelo nějaké auto – a z něj vystoupil Jason. Hned jsem za ním šel. Neuvěřitelný! Znal jsem toho chlápka z četných videí a rozhovorů, pro mě byl něco jako hrdina. Přinejmenším mi byl vzorem, který jsem chtěl následovat. Jason Morgan. Neboli Captain Kurdistan, jak mu žertem říkali někteří kamarádi.

Jason mi byl sympatický už od pohledu. Velký, vytrénovaný chlap s pečlivě sestřiženým vousem kolem úst, charismatický muž. Jasona obestírala aura bezpečí. Bylo na něm patrné, že ví, co dělá. A bylo na něm taky vidět, že je to tvrdý chlap. Byl to voják každým coulem. Ale byl to taky maniak.

Jason je Američan. Sloužil v US Army. Přesné důvody neznám, ale jednoho dne z armády odešel. Zřejmě to neklapalo, jak si představoval. Pak vzal nějakou podělanou práci ve fabrice, jež ho taky neuspokojovala. Ale armáda ho nepouštěla. Jeho otec byl bývalý voják s četnými vysokými vyznamenáními a bojoval v Iráku a Afghánistánu. Myslím si, že Jason mu vždycky chtěl něco dokazovat. Navíc byl Jason prostě bojovník. Normální svět nebyl jeho světem. Na bojišti se cítil líp než v kterékoli kanceláři. Jednoho dne se dostal do kontaktu s Lidovými obrannými jednotkami. Chopil se šance a odjel do Sýrie.

Nebylo divu, že ho Kurdové s radostí využili jako vývěsní štít pro média. Sotva se ukázali nějakí západní novináři, hned ho stáveli před kameru. Jason to dělal rád. I když ho kvůli tomu ustavičně kritizovali. Ale stále znovu říkal, že práce s médii je důležitá, jedině tak se mezinárodní pozornost upře na kurdský problém. A v tom měl pravdu. Už jen to, že jsem byl tady, bylo toho dostatečným důkazem, neboť i já jsem toho hodně pochopil až díky jeho rozhovorům.

Nebylo fér, že ho někteří kamarádi odsuzovali jako posedlého médii.

Na rozdíl od mnoha jiných, na něž se tyto odsudky hodily, byl Jason totiž fakt tvrdás. Vycházel v noci, uprostřed té nejkrutější zimy, bez čepice a rukavic. Při teplotách pod nulou. Když měl službu, tak nespal ani ve chvílích odpočinku. A ustavičně chtěl bojovat. Pořád chtěl jenom ven, ven, ven. Tak dlouho velitele otravoval, až ho znovu poslali na frontu. Měl jsem pocit, že po jeho boku by bylo o mě dobře postaráno, protože nás spojovaly stejné cíle.

Rychle jsme se dali do řeči.

„Byl jsem delší dobu mimo boj,“ řekl mi. Zrovna se vracel ze špitálu.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Měl jsem hlídku. V noci zaútočili na dům, kde jsme měli postavení. Ksakru. Ze zálohy. Ostřelovali nás z minometů. Koupil jsem střepinu.“

Krátce se odmlčel.

„Za to ti šmejdi dostali kulku. Férovej kšeft,“ dodal chladně. Bylo to jistě horší, než líčil. Tak či onak byl na týdny vyřazen z boje.

„Odkud jsi?“ zajímal se. „Jak se jmenuješ?“

„Agit.“

„Agit,“ zasmál se. „Agit, to je jako Jason. Každý se jmenuje Agit.“

Rychle jsme se sprátelili. Oba nás spojoval stejný suchý humor.

„I call you Hans,“ řekl. „Because you're German. Hans Kraut.“ Poklepal mi na rameno. „Hans Kraut. I love it!“

Jason měl s sebou tlumočníka. Malého chlápka, který chodil pořád v civilu, což vypadalo tak trochu zvláštně. Když má někdo v gerilovém táboře civil, tak je to buď nováček, co ještě nedostal uniformu, nebo někdo od zpravodajců. A na rozdíl ode mě ten chlápek vážně nevypadal jako nějaké ucho.

„Pojedeme na hlavní štáb, Hansi Kraute, tam se postarám, abys dostal výstroj a výzbroj a budem se snažit dostat někam, kde se něco děje.“

„Na štáb? A kde jsme teď?“ zeptal jsem se.

„Tohle je jenom přijímací tábor pro nováčky. Štáb je ten velký tábor na protějším kopci,“ vysvětlil.

Když jsme chtěli vyrazit na ten skutečný štáb, zjistil jsem, že mi chybějí peníze. Ohmatával jsem si kapsy u kalhot. Potom jsem prohledal batoh. Nic. Fakt mi chyběla stovka dolarů. V Sýrii to bylo hodně peněz.

Vojáci tady měsíčně dostávají zhruba tolik. Na rozdíl od nás, zahraničních bojovníků. My jsme tenkrát neviděli ani cent. Nyní je to jinak a taky zahraniční jsou normálně vypláceni – v mém případě ale přijít o sto dolarů znamenalo menší katastrofu.

„Jasone, počkej,“ řekl jsem. „Chyběj mi peníze. Asi mi je někdo šlohnul.“

„Jseš si jistej?“ zeptal se.

Věděl jsem, že krádež je tady vážné obvinění. Ale byl jsem si naprosto jist. V mém kontejneru se ubytovali tři noví. A ani jeden nevypadal důvěryhodně. Hlavně ten, co měl hlavní slovo. Takový pomešší chlap s knírem a nakrátko ostříhanými vlasy. Ibráhím, irácký Kurd. Ibráhím mi šel celou dobu na nervy. Ustavičně po mně chtěl mobil, aby mohl psát esemesky, což by bylo naprosto v pořádku, kdyby s ním pořádně zacházel. Místo toho s ním někde pobíhal celé hodiny a dělal, jako by mu patřil. Jednou jsem jeho ani mobil neviděl celých sedm hodin. Už jsem se bál, že mi ho šlohnul.

Kdybych o mobil přišel nebo se rozbil, už bych neměl vůbec žádné spojení se světem.

Přemýšlel jsem, kdy se mi na ty peníze asi tak mohl dostat.

Měl jsem je v kapse kalhot, a ty jsem nechal v kontejneru, když jsem se chtěl v té smradlavé umývárně aspoň jednou osprchovat. Tehdy se to muselo stát. „Co se děje?“ zeptal se ten tlumočnický od tajné služby, když sledoval, jak už potřetí vyprazdňují všechny kapsy.

„Okradli ho,“ prohlásil Jason tvrdě. „To musíme okamžitě vyřešit.“

Svěřil jsem se tlumočnickovi se svým podezřením a on hned svolal velitele a několik mužů, kteří si mé spolubydlící odvedli. „Čekej tady,“ řekl mi. „To vyřešíme.“ Pak se dvěma vojáky zapadl do místnosti, kde mé druhy z kontejneru vyslyšali.

Jason a já jsme si sedli venku na zem. Nemluvili jsme. Vytáhl jsem z kapsy cigaretu a zapálil si. „Do prdele,“ zabručel jsem.

Muži asi po hodině vyšli.

„Mám pro tebe jednu dobrou a jednu špatnou zprávu,“ řekl mi ten tlumočnický. „Ta dobrá je, že jsi měl pravdu. Jeden z těch tří má tvoje peníze. A ti zbylí dva o tom věděli a mlčeli. To všechno bude mít pro ně důsledky.“

„A ta špatná?“

„Za žádnou cenu si nemůžou vzpomenout, kde ty peníze jsou. Už jsme všechno prohledali. Ale nenašli. Ještě ne.“

Jasně, nevzpomínají si, hajzlové.

Sice mě šíleně štvalo, že mě tak chladnokrevně obrali, ale na druhé straně mi jich bylo i trochu líto. Věděl jsem, že jsou chudí. Po celý život neměli peníze. Neznali nic jiného než válku, hlad, utrpení – a tohle byla pro ně příležitost. Viděli, že mám moderní smartphone, věděli, že jsem z Německa – a jistě jim taky bylo jasné, že stovka dolarů mě nedožene do existenční tísně. Aspoň v Německu ne. A tak využili příležitost.

Ta věc mě ale stejně znervóznila. Vzal jsem si s sebou jenom

pět set dolarů. Teď mi zbyly čtyři stovky. A neměl jsem možnost zajít si někam do bankomatu a vybrat si.

„Co s nimi bude?“ zeptal jsem se.

„Okradli kamaráda. To je nepřípustné. Půjdou na několik dní do vězení. To jim bude ponaučením.“

Přikývl jsem.

„Pojedeme na štáb, hoši,“ řekl Jason. Viděl jsem, jak je neklidný. Patrně chtěl co nejrychleji na frontu a sto dolarů sem nebo tam mu v tom nemělo bránit.

Sjeli jsme džípem z kopce, na němž se nacházel náš tábor, a vyjeli na druhý kopec, který byl opravdu přímo naproti. Tam se nacházel skutečný hlavní štáb. Byl o něco větší a sestával z kamenných domků. Kontejnery tam sice měli taky, ale všechno bylo o trochu příjemnější a uspořádanější. „Jdu si promluvit s vrchním velitelem. Zatím se tady trošku porozhlídni,“ řekl Jason. Já si prošel tábor a brzy jsem objevil místnost s několika počítači.

„Internet?“ zeptal jsem se Kurda, který u jednoho seděl.

„Yes, yes. Go,“ řekl a ukázal mi, ať si sednu. Tak trošku mi to tam připomínalo počítačovou učebnu v mé staré škole. Až na to, že tahle místnost byla na špičkové technické úrovni. A to i když jsme v poušti, napadlo mě ještě. Prohlížeč se otevřel a já šel ze všeho nejdřív na Facebook a zveřejnil krátkou zprávu pro přátele:

Stručné prohlášení: Vede se mi dobře, nejsem v nebezpečí! Neodešel jsem napořád, vrátím se. Zatím ale zůstávám tady. Více informací pouze pro rodinu a můj nejužší okruh a pro moji přítelkyni.

Čtyři věty, v nichž jsem hned dvakrát lhal. To není špatná bilance, pomyslel jsem si ještě a skousl si ret. Už napsat, že nejsem v nebezpečí, byla dost opovážlivá dezinformace vzhledem

ke skutečnosti, že jsem zrovna dorazil do Sýrie a počítal s tím, že mě ještě dnes pošlou na frontu. A taky jsem nevěděl, zda se vůbec kdy vrátím. Ale momentálně jsem byl fakt v bezpečí a nechtěl jsem nikoho zbytečně zneklidňovat.

Pak jsem navázal kontakt s přítelkyní. Byla zrovna taky online, takže jsme si mohli trošku začetovat. Pokoušel jsem se jí poprvé vysvětlit své důvody. Proč jsem odjel a proč jsem pevně přesvědčen, že tady dělám to absolutně správné. Nechápala to. Byla naprosto vyřízená. Psala mi, že už několik dní nespí a neví, že je starostí o mě nemocná. Zkrátka a dobře už vůbec nechápe svět. „Proč jsi pryč? Proč jsi jen tak odjel?“ Když jsem to četl, sevřel se mi žaludek. Najednou jsem si uvědomil, co jsem jí provedl. Pochopitelně jsem věděl, že to pro ni není snadné. Ale až do této chvíle jsem vytěšňoval, co pro ni asi znamená, že muž, kterého miluje, odešel do Sýrie. Aniž jí o tom řekl.

„Marie, vzpomínáš si ještě, jak jsem v televizi viděli zprávu o tom nizozemském motorkáři, co taky bojoval proti Islámskému státu?“

„Ano.“

„Tenkrát jsi říkala, že udělal správně. Že je to hrdina.“

„Co je mi do toho blbýho Holanďana? Pro mě za mě si může hrát na hrdinu v Severní Koreji. Já chci svého přítele nazpátek!!!“

Usoudil jsem, že na racionální úrovni se dál nedostanu.

„Vím, že to momentálně nechápeš. Ale věř mi prosím. Nejsem v nebezpečí.“

„Kdy se vrátíš?“

„To nevím. Teď musím jít.“

„Kdy se zas ozveš?“

„Jak jen to půjde. Slibuju. Nedělej si prosím starosti. Miluju tě.“

Vypnul jsem počítač, zhluboka se nadechl a zabořil si hlavu do dlaní.

„Žena?“ zeptal se ten Kurd u druhého počítače a pozoroval mě.

„Žena!“ přisvědčil jsem a začal se smát.

Dodnes nelituji ničeho z toho, co jsem dělal, ale toho, co jsem musel opustit. Bylo mi přítelkyně líto. Taky mi moc chyběla. Neuběhl den, abych nemyslel na ni a na svého psa.

Ještě jsem se trochu potuloval po základně, až mě nakonec zavolali do malé kanceláře. V ní seděl muž a zakládal mi složku. Musel jsem mu odpovědět na všemožné dotazy: jak se jmenuji, odkud jsem, celou tu byrokracii, před níž si zjevně člověk není jist ani v Sýrii. Ještě si mě vyfotografoval, aby mě mohli identifikovat, kdybych zemřel, a potřásl mi rukou. „Vrchní velitel si s vámi hned promluví. Ale už teď jste oficiálně bojovníkem kurdských Lidových obranných jednotek. Blahopřeji vám a jsem rád, že jste se k nám přidal.“

Nevěděl jsem, jestli nemám zsalutovat, ale určitě by to vypadalo blbě, a tak jsem mu jenom podal ruku a poděkoval.

„Sedněte si ještě do našeho obytného kontejneru, než na vás bude mít velitel čas,“ řekl.

Těch obytných kontejnerů jsem měl vlastně už dost, ale na rozdíl od malého přijímacího tábora si to na hlavní základně zařídili skutečně útulně. V obrovském kontejneru bylo několik pohovek, na podlaze ležely bohatě zdobené koberce a dokonce tam měli i televizi. Zrovna dávali arabskou verzi soutěže *Německo hledá superstar*. Sedl jsem si na pohovku, vzal si šálek čaje a z mísy na stole si nabídl granátové jablko. Jeden z bojovníků měl na klíně bílou dlouhosrstou kočku a hladil ji. Předla. Celý hlavní štáb byl zařízen jako nějaká vesnička. Bylo tam všechno, co člověk potřeboval. Měli dokonce malý rozhlasový vysílač. Viděl jsem zvukovou kabinu, v níž moderátor živě hlásil aktuální zprávy z fronty. Kromě toho tam byl obrovský zbrojní sklad se všemi možnými ručními zbraněmi.

Krátce předtím než si arabský svět zvolil svoji superstar, zavolal si mě vrchní velitel.

Byla to čest, ten muž byl jedním z nejvyšších velitelů YPG. A vyhradil si na mě skoro hodinu. Vedle něj seděl tlumočník, kterého jsem už znal přes Jasona, a tlumočil nám.

Velitel měl bezpočet otázek. Byly to stejné otázky, na jaké jsem už mockrát odpovídal a na něž budu jistě muset ještě mockrát odpovídat.

Brzy bylo patrné, že jsme si sympatičtí. Zamlouval jsem se mu. Zamlouvala se mu moje upřímnost.

Na závěr mi vrchní velitel potřásl rukou. „Vítejte v Lidových obranných jednotkách, příteli.“

A pak jsem vyfasoval uniformu. Myslím, že byla ženská. Horní díl byl značně úzký a vypasovaný, i když se jednalo o velikost XXL, a kalhoty pro změnu moc široké. No jo, myslel jsem si, hlavně že to sedne. Mám v tom dobrou figuru. I když kvalita těch uniforem je fakt hrozná. Jsou hrozně tenké a ze špatného materiálu. Lidové jednotky si pořizují látku na uniformy samy – a taky je samy šijí. Je to na nich vidět. Všude čouhají samé nitky, zipy jsou levné. Ale co – uniforma přece vojáka nedělá.

Pak nám dali na štábu naposled najíst. Hodně čerstvé zeleniny, bylinky a pochopitelně naan, který nikdy nesměl chybět a který se mi už pomalu začínal zajídat. Zrovna jsme s Jasonem pili čaj, a tu k nám přistoupil jakýsi mladý muž. Mohlo mu být tak dvacet, Kurd, jenž se narodil v Anglii. Jmenoval se Adam. Jasona znal a byl cosi jako překladatel, i když ustavičně říkal, že je náš velitel. Když jsem se Jasona na to ptal, pouze pokrčil rameny.

„Adam je Adam,“ řekl. „Nech ho být, kým chce být.“ Ale ten Adam měl jedno velké plus: vlastní auto. A tím jsme měli pokračovat.

Christian Haller BOJOVAL JSEM PROTI ISLÁMSKÉMU STÁTU

Z anglického originálu Sie nannten mich ‚Held‘
vydaného nakladatelstvím riva Verlag,
Muenchner Verlagsgruppe GmbH, Munich,
Germany v roce 2015 přeložil Ladislav Šenkyřík
Typografie Vladimír Verner
Redakčně zpracovala Kateřina Zerzánová
Odpovědný redaktor Filip Outrata
Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2016 jako svou 1507. publikaci
Vydání první. AA 7,57. Stran 176
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s.
Doporučená cena 248 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-747-2